

opusdei.org

Dumnezeu în viața mea de soție, de mamă, de doctoriță

Joanna Pestalozzi, mamă și
doctoriță, Suedia

04.04.2013

Sunt cea mai mare dintre cei șase frați și surori ai mei. Am crescut pe insula Gotland, în Suedia, unde nu există decât o singură parohie catolică cu 200 de credincioși și atâta tot.

Părinții mei au încercat mereu să ne asigure o educație catolică și au făcut

în așa fel încât să ne întâlnim cu prieteni catolici. Nu a fost o misiune prea ușoară pentru ei ținând cont de faptul că în Suedia catolicii reprezintă doar 1% din populație.

Când și cum ați descoperit mesajul Sfântului Josemaría ?

Eram doar un copil când tata a întâlnit un preot de la prelatura Opus Dei. El ne-a încurajat să găsim un mediu care să corespundă exigențelor formative ale părinților noștri. Începând din acel moment am întreprins periodic călătorii de la Gotland la Stockholm (cinci ore cu vaporul și o oră cu trenul) pentru a participa la activitățile de formare creștină și pentru a ne întâlni cu alte fete catolice care frecventau și ele centrul Opus Dei. Împreună cu sora mea ne-am înscris într-un club al tinerilor. În acest cadru am aflat de mesajul Sfântului Josemaría care a marcat viețile atâtor oameni.

Drept urmare am început să citesc opera Sfântului Josemaría, mai ales „Drum”. Am avut ocazia să locuiesc vreme de doi ani într-un cămin condus de membri ai Opus Dei din Stockholm și în felul acesta am aprofundat aceste învățături extraordinare.

Ce v-a frapat cel mai mult în acest mesaj ?

Faptul că am aflat că sunt în măsură să devin sfântă, altfel spus că sunt chemată la sfințenie chiar în mijlocul ocupațiilor mele obișnuite: la călcatul rufelor, la bucătărie, la joacă, la consultație etc. Și aceasta fără a face nimic ieșit din comun. Viața mea de zi cu zi era deja „îndeajuns de extraordinară” ca să-mi permită să acced la sfințenie cu condiția de a face bine fiecare lucru, cu ajutorul lui Dumnezeu. Era îndeajuns să fii un pic maleabil, să dai dovadă de spirit sportiv, să nu te

lași descurajat, să iei hotărâri și la nevoie să iei oricând totul de la capăt.

Am crescut într-o familie catolică, la fel ca multe alte fete. Mi-am pus și eu problema vocației mele religioase. Am considerat că era „ușor să de desprinzi de lume pentru a fi singură cu Dumnezeu”, dar nu acesta era drumul meu. Dumnezeu m-a chemat să rămân în lume pentru a-L găsi acolo, în calitate de soție, de mamă și de doctoriță.

O femeie tânără, măritată, mamă a trei copii și doctoriță pe deasupra. Cum poți să trăiești în spiritul Opus Dei ? Viața Dvs. s-a schimbat ?

Este o eliberare! Când am înțeles faptul că aveam vocația de a fi în Opus Dei, am realizat că găsisem drumul pe care Dumnezeu îl prevăzuse pentru mine și că eram în grația Lui. Această certitudine mi-a

oferit seninătate în tot ce înseamnă viața mea. Știu că această vocație mi-a oferit toate harurile necesare pentru a trăi așa cum trebuie zi de zi. Spiritul Opus Dei m-a ajutat în mod special să descopăr că sunt fiica lui Dumnezeu și că trebuie să fiu mândră de acest lucru. Pe această realitate mi-am construit viața interioară. Faptul că mă simt fiica lui Dumnezeu îmi marchează fiecare zi; îi ofer Lui totul din momentul în care mă trezesc și îi mulțumesc pentru tot când mă culc.

Pe parcursul zilei încerc să dau tot ce-i mai bun din mine pentru a fi plăcută înaintea lui Dumnezeu. N-aș ști să găsesc alte ocazii decât cele din ziua respectivă și atunci fac în așa fel ca ele să fie plăcute înaintea lui Dumnezeu. Știu ceea ce vrea Dumnezeu de la mine, nu mai trebuie să-mi bat capul: să duc copiii la școală, să le pregătesc masa, să

îngrijesc de casă, să-mi fac meseria de medic.

Încerc să-mi trăiesc vocația în toate privințele și la toate nivelurile: să fac din casa mea un cămin luminos și vesel, deschis tuturor, unde persoanele sunt iubite pentru ceea ce reprezintă ele. Dragostea noastră ca soți și pentru copiii noștri este un reflex al iubirii lui Dumnezeu. De asemenea înțeleg de la copii că Dumnezeu ne-a încredințat mesajul Său de a fi sfinți. La spitalul unde lucrez încerc să comunic pacienților bucuria și speranța mea. Colegii mei sunt de asemenea foarte impresionați.

Zâmbesc când, cu seriozitatea celor doi anișori ai săi, prâslea al meu îmi zice: Angelus ? Da, Angelus ! Și-l zicem împreună. Nu pricepe el chiar tot ce spunem, dar știe prea bine că în fiecare zi, la amiază, rostim această rugăciune specială către

Sfânta Fecioară. Sper din toată inima că acest lucru îi va marca viața.

Nu îl am permanent pe Dumnezeu în minte, dar îmi fac timp ca să mă dedic numai Lui.

Nu este ușor să împaci o viață de muncă intensă cu o viață de profundă pietate. Cu trei copii și un soț! Adesea trebuie să revizuiem tot ceea ce ne propusesem înainte. Trebuie să fii un pic maleabil, să dai dovadă de spirit sportiv, să nu te lași descurajat, să iei hotărâri și la nevoie să iei oricând totul de la capăt.

Ce înseamnă pentru tine ziua de 14 februarie ?

Mă gândesc în primul rând să mulțumesc. Mi-ar place să-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru că Sfântul Josemaría, care nu se gândea deloc la acest lucru când a pornit la drum, a fost maleabil și a înțeles că Dumnezeu chema în egală măsură

femeile din lumea întreagă ca să facă parte din Opus Dei. Dacă n-ar fi fost receptiv față de voia lui Dumnezeu lucrurile nu s-ar fi petrecut așa. În ceea ce mă privește mi-ar place să fiu mereu gata să împlinesc voia lui Dumnezeu.

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/
dumnezeu-in-viata-mea-de-sotie-de-
mama-de-doctorita/](https://opusdei.org/ro-ro/article/dumnezeu-in-viata-mea-de-sotie-de-mama-de-doctorita/) (26.03.2025)